

מסורת הש"ס

חלק פרק אחד עשר סנהדרין

קנ.

תורה אור

נגלל מנשה דלא עשה תשובה. והמשיך כולו אחריו: **כאשר עשה אחאב** דמשמע כשיעור השנים שחטף אחאב צמלכו חטף מנשה והיינו כ"ב שנה שחטף צהם כנגד כ"ב שנים שמלך אחאב: **פשו לבו** ל"ג. **עשה תשובה:** וישמע אליו ויחזר לו. ומצחק כתיב ויעתר לו.

כך שמעתי: **מדת הדין.** היתה מעצבת שלא להקציל פני מנשה בתשובה ועשה הקצ"ה מחמת דרקיע ופסע ידו וקצלו צלא ידיעת מדת הדין: **מאי דכתיב בראשית ממלכות יהויקים ובראשית ממלכת דאקיה.** מ"ט כתיב דכתיב בראשית יתיר מאחריני: וכן **עד האידנא לא הוו מלכי.** ואי משום תחלת ממלכתו קאמר ה"ל למכתב בשנה ראשונה למלכותו אלא להכי שני קרא דדיצוריה וכתביב בראשית ללמדך מעשה בראשית היה דימי יהויקים שצקס הקצ"ה להחזיר את עולמו לתמו וצכו כמו שהיה מבראשית: **כיון שנפסל דזורו.** של יהויקים שהיו לדיקים שעדיין לא גלו החרש והמסגר: **דורו של דאקיה.** היו רשעים שכל האדיקים הגלו כדר עס יהויקין: **איך חסם נשפט.** זה הקצ"ה שנקרא ה' איש מלחמה (שמות טו) איש אויל אלו מלכים שצסמון אחו ואמליה ורגו ושחק ואין נחת זין שהוא כועס עמהם זין שהוא שוחק עמהם אינן יראין מלפניו ואינם חתים לחזור למוטב: **כדי ליה למר כו.** לאו דוקא נקט מר אלא משום דהכי מילי דלינשי כשהוא חסם כשהוא רואה להשפט ולהמוכות עמהן זין שהוא שוחק עליהם זין שהוא כועס עמהן אינם יראים מלפניו ואינם חתים לחזור למוטב: **מקום שהיו מחסכין זו.** ודורשין הלכות נהפך למוטב צליס חותך והיינו צהר הצית וצעורה שסם היו יוצאים סנהדרין וכדאמר צעלמא (לעיל דף פו: ג') צתי דינין היו סם אחד בלשכת הגזית ואחד על פתח העזרה ואחד על פתח הר הצית: **קולטסיה סלא.** כלומר צמקוס שהיו

חותכין הלכות צו דינין שרי צכל דינים שלהם: **כאשרא דמריה סלא זייניס.** מקום שהאדון מולה כליו: **קולטא רעיא(א).** נצל רועה: **קולטסיה סלא.** כדו מלה לשם כמו (בראשית כד) כדה דמתרגמינן קולטא. ל"א קודמיה מקדמו כמו (סוטה דף טז.) מקדה של חרס: **והנה עלה כולו קמשונים זה אמונ.** שהעלה שממית ע"ג המוצנח לקמן [ע"פ]: **כסו פניו חרולים זה יהויקים.** שצקה פניו מאורו של הקצ"ה כדאמר לקמן [ע"פ] כלסו אנו צריכים אלא לאורו יטול אורו: **על שדה איש עלל עברתי זה אחו.** ולהכי קרי ליה עלל שחטם את המורה וצטל את העבודה לקמן [ע"פ]: **ועל כרס ארס חסר לב זה מנשה.** שקדר אורכות והרס את המוצנח [ע"פ].

(ל"א) חרולים אורטיג"ש: **זה דאקיה.** שהיה לדיק ונהרס צית המקדש צימיו: **משך ידו אס לוצאים.** משך הקצ"ה את ידיו מן הלוצאים שלא להתקצר אצלם: **לא יגורך רע.** היינו מספרי לשון הרע דכתיב צתריה מאדד דוכי כוז איש דמיס וגו' ועוד דכתיב צתריה קרצס הוות קצר פתוח גרונס וגו': **סלא סחלא אשחק ספק נדה וכו'.** והיינו צלהלך צאשחק כדאמר"ש אין סהלו אלא אשה"ו צבעה שאדם צא מן הדרך קשה לו כשימצא את אשמו ספק נדה יתיר מנדה ודאית שעל ספק הוא מיצר ויכיר תקפו ואומר טעורה היא ועל חסם אני מונוע: **עד כאן צרכו אציו.** דוד אציו לסלמה צנו. מסתמא לפי ענין הצרכות יס לידע סדור צרכות) שכן דרך האצ צדדים סהלו צספק נדה וצילת"ר וצצהרורים רעים וצצנים ותלמידים סלא יקידתו מצצילס צרציס אצל אשה איניה נותנת דעת צצק אלא מהמרכת הלצ שיש לה מתפללת על צנה שינצל מאצן נגף ומצרויחן וצדין לפיכך קא דריש לפי הענין סאלו צרכות צכדור אמו כי מלאכיו יתוה לך מ"ר. ועוד משום דכתיב כי מלאכיו משמע ליה דסליק ענין אחד דצרכה ומכי מלאכיו עד כי צי חשק סליק חד ענין הלכך מוקיס דמי לדמי דע"כ צרכו אציו וכו'. מ"ר:

כיון שנפסל דזורו. של יהויקים שהיו לדיקים שעדיין לא גלו החרש והמסגר: **דורו של דאקיה.** היו רשעים שכל האדיקים הגלו כדר עס יהויקין: **איך חסם נשפט.** זה הקצ"ה שנקרא ה' איש מלחמה (שמות טו) איש אויל אלו מלכים שצסמון אחו ואמליה ורגו ושחק ואין נחת זין שהוא כועס עמהם זין שהוא שוחק עמהם אינן יראין מלפניו ואינם חתים לחזור למוטב: **כדי ליה למר כו.** לאו דוקא נקט מר אלא משום דהכי מילי דלינשי כשהוא חסם כשהוא רואה להשפט ולהמוכות עמהן זין שהוא שוחק עליהם זין שהוא כועס עמהן אינם יראים מלפניו ואינם חתים לחזור למוטב: **מקום שהיו מחסכין זו.** ודורשין הלכות נהפך למוטב צליס חותך והיינו צהר הצית וצעורה שסם היו יוצאים סנהדרין וכדאמר צעלמא (לעיל